

[Udenrigsministeren]

Balancen i dansk bistandspolitik har nemlig også noget at gøre med den geografiske fordeling af vore indsatser. Udenrigsudvalget lægger vægt på, at der tages et særligt hensyn til den alvorlige situation i Afrika, og den er dybt alvorlig. Adskillige afrikanske lande har gennem en årrække oplevet et reelt fald i en i forvejen helt uacceptabelt ringe levestandard, og flere internationale organisationer har i deres analyser påpeget, hvilken kraftindsats der skal til alene for at fastholde dette i forvejen helt utilfredsstillende niveau.

Afrika vil som hidtil udgøre det største virkefelt for dansk udviklingsbistand. Syv af de hidtil udvalgte programsamarbejdslande er beliggende i Afrika, og det samme gælder to af de tre regionale programmer.

Selv om situationen i Asien som bekendt er en ganske anden, rummer den alligevel i mange henseender de samme problemer, som vi finder i Afrika. Det er rigtigt, at der er asiatiske lande, som har oplevet, hvad vi kunne kalde økonomiske mirakler, men de fleste af landene i regionen har så langtfra endnu frigjort sig fra fattigdommens svøbe.

Der er en lang tradition for en dansk bistandsindsats i Asien, og der vil stadig være grundlag herfor i mange år. Derfor skal vi både videreføre og skabe nyt udviklingssamarbejde i det asiatiske område. I visse lande vil samarbejdet få en anden karakter end den, vi kender fra Afrika, fordi en mere veludbygget infrastruktur åbner muligheder herfor. Men den overordnede fattigdomsorienterede strategi vil blive fastholdt som en central del af de danske bistandsprogrammer i alle de fremtidige programsamarbejdslande i Asien.

Så er der bistandssamarbejdet med landene i Latinamerika. Det har altid haft et forholdsvis mere beskedent omfang. Det er ikke regeringens hensigt at ændre væsentligt på balancen i bistandsprogrammerne imellem de tre regioner. Der udføres allerede i dag en bistandsindsats i Centralamerika, som kan bidrage til at skabe social og økonomisk udvikling og dermed også styrke bestræbelserne for at skabe varig fred i området.

Hele samarbejdsspektret i dansk bistand er dog langtfra udtømt med en gennemgang af det programsamarbejde, der nu er under opbygning. Udenrigsudvalget fastslår bl.a., at der også skal kunne afsættes midler til igangsættelses-

eller genopbygningsbistand. Der opstår jo til stadighed situationer, hvor også en dansk bistandsindsats kan være nødvendig og rigtig. Lad mig bare pege på den tradition, vi har for at reagere hurtigt med humanitære bistandsindsatser i katastrofesituationer, og så senere også vores deltagelse i det efterfølgende genopbygningsarbejde.

Men der kan også i visse »overgangssituationer« være behov for en særlig indsats, der kan bidrage til at konsolidere og fremme en positiv udvikling, som allerede er i gang. Flere steder i verden har vi inden for kort tid oplevet netop sådanne forandringer. Om kort tid kan jo Namibia fejre sin uafhængighed, og i en anden del af verden er Chile på vej tilbage til demokratiske samfundsformer. I begge de lande vil vi yde en dansk bistandsindsats netop for at støtte og konsolidere udviklingen i de første, vanskelige overgangsår. Og ser vi lidt længere ud i fremtiden, kan vi håbe, at der igen skabes forudsætninger for et dansk bistandssamarbejde i Indokina.

Den brede berøringsflade i dansk bistandspolitik hænger også sammen med den indsats, som udføres af de mange frivillige private organisationer. Mange steder i verden er det alene dem, der repræsenterer den danske bistandsindsats – måske ikke altid med lige stor sans for det ansvar, det indebærer, hvad vi vel netop har set et par lidt skuffende eksempler på. Men det er da heldigvis undtagelsen.

Ofte er disse NGO'er, som de kaldes, disse private organisationer, bærere af fornyelse og også særlig indsigt på områder, hvor det kan være vanskeligt at gennemføre en officiel bistandsaktivitet. Det er muligheder, som regeringen er særdeles opmærksom på, og vi har da også inden for de senere år mere end fordoblet den støtte, der er gået netop til disse organisationers projektaktiviteter.

Den anden store hovedflade i dansk bistandspolitik igennem årene er vores meget store engagement på det multilaterale område. Omkring halvdelen af vore midler kanaliseres den vej, og det er en usædvanlig stor del.

Det må nok erkendes, at vi tidligere har været for tilbageholdende i de krav, vi stiller til visse organisationer, og vi har vel nok også i for høj grad forladt os på, at de formåede at forvalte de tildelte ressourcer på en rimeligt effektiv og tilfredsstillende måde. Det er der selvfølgelig-